

lihha sõivad isse ärra sure rõmo piddo ju-
res.

Joulo leiwa ga sesamma luggu. Root-
si rahwas ka pruksid wannal aial issileiba
jouluks tehha, mis omma lastele sõõtsid.
Marahwa joulo leib se: Kui tewad jouluks
leiba, siis tewad ka ühhe issileiwa; kolm-
ford waiutawad ehk presiga ehk sõga sisse,
ehk ka risti ühhe wõtmega ehk pörja luga
peäle. Siina leiba pannakse Joulo õseks
künal põllema, ja peawad sedda leiba püh-
had otsa laual. Muist murrendawad jou-
lo, neäri ja kolmekuninga enne walget om-
ma lojustele, annawad ka sola leiwa jure;
muist pannakse pärrast pühhi kirsto hoita-
maks, ja kui karja esimest korda tulles
wälja sata, ehk ka Jürripääw, jaggawad
weistele, mis joulo leiwast üllejäänud, ning

lodawad nenda keik kahjo ja kurja karja
peält ärrakeelwad.

Samemaal olli wannast se pruuk jäs-
le, et leiko kuu aial ühhe sure leiwa teggi-
wad, koue ehk mürristamisse äbbajum-
mala auuks, ja sedda teise aasta kewwa-
dise külwi aiani hoidsid, ja siis wast keige-
sugguse tembodega omma perrele jaggasid.

Monned pannewad ka Joulo ja Neäri
hommiko presi ehk muu hõbbe asja silma-
wee kappi sisse, ja pessewad selle weega
silmad, ehk pannewad ka hõbbedat lojuste
künnasse ja ütlewad sest: et hõbbe walget
pannewad. Joulo laupääw õhto tewad ka
sõga ehk Fridiga ristid toa ja lauda uste,
fani korja ja monne muu riista peäle, ja
Neäri tombawad ratta ümber, et niüüd